

ната руска войска. По всички черкви въ Русия, се четеха особени молитви къмъ Бога да помогне срѣщу френцитѣ. Руситѣ наричаха Наполеона „антихристъ“, а войската му мразѣха като дяволска, безвѣрна войска. Никой не даваше на френцитѣ дрехи, ни добитѣкъ, ни сѣно, ни дърва, ни каквито и да било потрѣбни тѣмъ нѣща. Наричаха ги людоеди. Руситѣ всичко задигаха и избѣгваха съ него; ако пъкъ не могатъ да го зематъ, запалятъ го да изгори. По този начинъ Наполеоновата войска се намѣри всрѣдъ опустошена страна и гладътъ почна да я заплашва. Отъ друга страна опълченскитѣ руски дружини смѣло се приближаваха до френцитѣ, нападаха ги ненадѣйно, откарваха имъ конетѣ, запалваха имъ складоветѣ и избѣгваха. Щомъ нѣкои френски войници се издѣлятъ отъ другата войска да идатъ малко по-далечъ или до нѣкое село, тѣ отведнажъ биваха заобикаляни отъ донскитѣ казаци, хващани въ плѣнъ и откарвани вжтрѣ въ Русия.

Най-сетнѣ, като видѣ, че отъ день на день ставаше все по-лошо, че никой не се молѣше, Наполеонъ написа на Александра второ писмо, въ което му казваше така:

„Мой брате,

Започнатата война между тебе и мене е съсипателна за нашитѣ народи. Не е ли дошло врѣме да прѣкратимъ кръвопролитието, да се помиримъ и да оставимъ народитѣ да си отдѣхнатъ? Размисли, кое е по-добрѣ. Ако ние свържемъ миръ, цѣла Европа ще ни благославя...“

Наполеонъ.